

CANDICE CARTY•WILLIAMSOVÁ

Nezapomenutelný román o sexu, individualitě
a nejlepších přátelích, s nimiž zvládneme vše.

CANDACE BUSHNELLOVÁ,
autorka knihy *Sex ve městě*

The
Sunday
Times
Bestseller

QUEENIE

Host

◆
přeložila
Silvie
Mitlenerová

◆
Brno 2021

**CANDICE
CARTY·WILLIAMSOVÁ**

QUEENIE

Překlad této knihy byl podpořen tvůrčím
stipendiem Ministerstva kultury ČR

Queenie

Copyright © 2019 by Candice Carty-Williams

Cover photo by Kelly Fournier/Unsplash

Translation © Silvie Mítlenerová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0896-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0897-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0898-3 (MobiPocket)

*Všem Queeniím tam venku —
stojíte za to. Věřte mi.*

*S láskyplnou vzpomínkou na Dana O'Lonea
a Antona Garneyse*

KAPITOLA PRVNÍ

Queenie:

Tak jsem na koze.
Chtěla bych tě mít u sebe...

Zamkla jsem telefon a dál hleděla do stropu. Pak jsem mobil zase odemkla a odeslala dodatečné „pusu“. To Tomovi dokáže, že mi emocionální odtažitost vyčítá zbytečně.

„Mohla byste se posunout zadečkem aaaaž na krajíček křesla?“ zeptala se doktorka a já popojela o maličko blíž k jejímu obličejí. Upřímně, fakt netuším, jak tohle může někdo dělat.

„Dýchejte zhluboka, prosím!“

To řekla trochu moc vesele a bez předchozího varování do mě vrazila něco, co působilo jako to nejméně ergonomické dildo na světě, a vrtěla s tím sem a tam jako s joystickem. Položila mi na břicho studenou ruku a každých pár vteřin zmáčkla, a pokaždé když jsem zakníkala, sevřela rty. Abych se nemusela soustředit na tuhle manipulaci s mými vnitřnostmi, zkontrolovala jsem si telefon. Žádná odpověď.

„Tak co děláte... Queenie?“ zeptala se doktorka s mrknutím na mou kartu.

Copak jí nestačí, že doslova vidí dovnitř mě? Opravdu potřebuje vědět ještě něco o mojí práci?

„Pracuju v novinách,“ odpověděla jsem a zvedla hlavu, abych navázala oční kontakt, protože mi to připadalo zdvořilé.

„To je stylová kariéra!“ Přitlačila a zanořila se zpátky. „Co v těch novinách děláte?“

„Pracuju v *Denním čtení*. V — au — kulturní rubrice. Programy, recenze a...“

„V technologickém oddělení? To dává smysl,“ přerušila mě.

S námahou jsem se zvedla na loktech, abych ji oprávil, ale zastavil mě její znepokojený výraz. Mrkla jsem na sestru za ní, která vypadala úplně stejně znepokojeně, a pak zpátky na doktorku. Pořád vypadala znepokojeně. Svůj obličej jsem neviděla, ale odhadovala jsem, že můj výraz zrcadlí ty jejích.

„Počkejte vteřinku, my jen — Ash, nemohla bys doběhnout pro doktora Smithe?“ Sestra vypálila z místnosti.

Minulo mnoho nepříjemných minut, než se sestra vrátila s jiným doktorem, mužem, který vypadal přesně tak průměrně, jak naznačovalo jeho příjmení.

„Tak se na to podíváme...“ Doktor Smith se sehnul a zamžoural mezi moje nohy.

„Co se děje? Vy to nemůžete najít?“ zeptala jsem se s obavou, že se mi tělísko vstřebalo do dělohy. Podobně jsem se pořád bála, že každý tampon, který jsem si kdy zavedla, se dodnes potuluje někde uvnitř mě.

„Jak to vidíš, Rayi?“ zeptala se první doktorka svého kolegy.

„Možná bychom měli zavolat doktora Ellisona, co myslíš?“ poznamenal doktor Smith, ustoupil a založil si ruce v bok.

„Na chodbě jsem viděla uklízeče vytírat nějaký svinstvo, proč ho nepozvete, ať se taky podívá?“ zeptala jsem se všech tří členů nemocničního personálu, zírajících na obrázek z ultrazvuku.

„Aha! Hele, to tělísko je tady!“ zvolala doktorka a ukázala na nějakou skvrnku v mojí zobrazené děloze s nadšením objevitele nové planety. S úlevou jsem ulehla zpátky na vyšetřovací lehátko. „Ale mohla byste se zase obléct

a posadit se na chvíličku do čekárny? Potřebujeme jen rychle něco probrat a pak vás zavoláme.“

„Nikdy, nikdy nevěř muži ve znamení Blíženců.“

Kecla jsem si zpátky na židli vedle tety Maggie.

„Na,“ podala mi lahvičku antibakteriálního gelu na ruce. Trošku mi vymáčkla do dlaně, a až jsem si to rozetřela, popadla mě za dezinfikovanou ruku, aby svým slovům dodala váhu. Myslela jsem, že když se mnou půjde Maggie, přítomnost vyrovnané dospělé osoby mi zaručí trochu klidu, ale místo toho na mě jen přenášela svou obsedantně kompulzivní obavu z choroboplodných zárodků.

Pokusila jsem se soustředit na odlupující se ceduli *Gynekologické oddělení* na zdi, abych přestala vyškubávat ruku z jejího sevření.

„Víš, že na astrologii nevěřím, Maggie.“

Zmáčkla mi dlaň silněji, předpokládám, že za trest. Vytrhla jsem se jí a založila si ruce na hrudníku. Dlaně jsem si nacpala do podpaží, aby po nich teta nemohla znovu chňapnout.

„Vaše generace nevěří na nic,“ sdělila mi teta. „Ale poslouvej, co ti říkám, je to pro tvoje dobro. Muži Blíženci prostě jenom berou. Vezmou si od tebe všechno a vysajou tě. Nikdy ti nic nedají, nikdy, protože nejde o tebe, vždycky jde jenom o ně. A nechají tě zlomenou, zhroucenou na podlaze. Viděla jsem to milionkrát, Queenie.“

Žena naproti nám zvedla dlaň ke stropu a souhlasně zamručela: „Mm-hmmm.“

„Jak víš, já se vyhejbám všem mužům kromě našeho Pána a Otce, protože od roku 1981 na ně nemám čas, ale věř mi, právě na Blížence si musíš dávat majzla. Zapleť se s mužem narozeným v červnu a trable na sebe nenechají čekat.“

Využila jsem šance ji přerušit — „Ale Tom se narodil v červnu!“ — a okamžitě jsem toho litovala.

„No! Přesně! O tom zrovna mluvím!“ vykřikla Maggie. „A kdepak je, prosím tě?“ Povytáhla obočí. „Ty tu sedíš v nemocnici, a po něm jako by se zem slehla!“

Otevřela jsem pusy, abych poznamenala, že ne všichni muži narození v určitém období roku jsou chodící variací na Lucifera, ale Maggie vřdycky chtěla dopodrobna rozebrat každé téma a měla toho na srdci víc. V čím dál plnější čekárně co nejhlasitěji pokračovala v přednášce směrem ke mně (a všem, kdo seděli kolem), a i když jsem se příliš zaobírala děním ve své děloze, než abych něco z toho vnímala, žena naproti nám agresivně příkyvovala a zírala na Maggiinu kaštanovou paruku, jako by měla každou chvíli spadnout. „Nebyl Prince Blíženec?“ zeptala jsem se. „Jsem si docela jistá, že se narodil v červnu.“

„Prince — dej mu pánbů lehký odpočinití — byl Prince,“ odsekla Maggie a zabodla do mě pohled. „Astrologie na Prince neplatila a neplatí... jestli se zapleteš s Blížencem, budeš litovat. Mají rádi ten lov, věř mi. Pronásledování ženy jim dodává pocit síly, cejtí se dobře a myslí si, že jejich život má smysl. A všichni víme, že když mužům nedáte cíl, připadají si bezprizorní. Ale Blíženci, to je úplně jiná pohádka,“ pokračovala Maggie s obdivuhodným nadšením. „Když konečně uloví ženskou, odkopnou ji. Odkopnou ji, jako by ji ani neznali. Blížencům je jedno, komu ublíží, koho musejí využít, koho musejí pošlapat, oni si toho sakra ani nevšimnou.“

„...víš jistě, že nemáš na mysli bělochy, Maggie?“ zeptala jsem se a přivřela oči. Ta palebná linie zněla trochu moc konkrétně.

„Přeber si to, jak chceš,“ založila si Maggie ruce a stiskla rty. „Ty si tady myslíš, žeš našla bělocha-spasitele. A teď se na sebe podívej!“

Maggie je veliká žena. Ve všech ohledech. Každý týden si nechá dělat novou, ještě překvapivější paruku, nerada

nosí černou barvu, protože je moc depresivní, a kdykoli během dne na sobě musí mít víc než jeden vzor, i když se jen tak potlouká po domě, protože „Ježíš chce, aby život hýřil barvami“. Posedlost barvami je přitakáním její prchavé kariéry umělkyně — kariéry, během níž nikdy nevytvořila nic víc než auru kolem sebe samé. Maggie je taky silně věřící, ale čím méně se o tom mluví, tím lépe. Moje teta a babička vždycky používaly náboženství jako klacek, kterým mohly kohokoli přetáhnout, a zdržet se u toho na déle než vteřinu už znamenalo zabývat se něčím, na co jsem neměla čas.

Tentokrát jsem seděla na krajíčku židle, abych zabránila personálu nemocnice vykřikovat moje celé jméno.

„Co je zastaví, aby si mě po odchodu nevyhledávali?“ zeptala jsem se Maggie ve snaze přerušit její tirádu. „Jaký jsou pravidla?“

„Kdo tě vyhledává?“ zeptala se.

„Všichni tady v čekárně?“ odpověděla jsem tiše.

„Nejsi celebrita, Queenie,“ prohlásila Maggie. „Nebud paranoidní.“

„Queenie Jenkinsová?“ zahulákala ta původní sestra. Poplácala jsem Maggie po koleni, abych jí naznačila, že vyrážím dovnitř, a vyskočila jsem; ona nepřestala mluvit.

Sestra mi úsměv neopětovala. Místo toho mi jemně položila ruku na rameno a vedla mě chodbou kliniky zpátky do místnosti, kde to páchlo, jako by tam někdo rozlil kýbl bělidla.

Nervózně jsem mrkla na ultrazvukový přístroj bzučící v rohu.

„Můžete si ty věci dát zase támhle,“ ukázala sestra na židli u dveří. Podruhé, tentokrát možná ještě urputněji, jsem si přála, aby na té židli seděl Tom, ale neměla jsem čas truchlit, protože na mě sestra upírala pohled, a tak jsem tam odhodila jen kabelku.

„Kdybyste si mohla sundat punčocháče a spodní prádlo a dát si nohy zase do opěrek, já zatím seženu doktora.“

„Zase?“ zeptala jsem se a pohodila přitom hlavou jako otrávená puberťačka.

„Mmm. Ano, prosím.“ Opustila místnost.

Měla jsem si na to vzít tepláky, jednak proto, že kdybych mohla, chodím v nich všude, a jednak proto, že punčocháče jsou naprostá ztráta času. Navléknout si je vyžaduje být napůl tanečnice a napůl hadí žena a mělo by se to provádět jen jednou denně, v soukromí. Vylovila jsem telefon, abych napsala zprávu nejlepší kamarádce, která pravděpodobně trávila odpoledne nějakým méně příšerným způsobem.

Queenie:

Darcy. Oni mě chtějí vyšetřovat i podruhý! Budu v sobě tu mašinu za dnešek mít víckrát než Toma za posledních pár tejdů

Doktorka, rázná žena s milýma očima, které už zřejmě viděly hodně ženského strachu, vtrhla zpět do místnosti. Mluvila velmi pomalu a vysvětlovala mi, že si ještě jednou něco zkontroluje. Posadila jsem se.

„Co hledáte?“ zeptala jsem se. „Říkala jste, že to tělísko tam je.“

Místo odpovědi si navlékla latexové rukavice, tak jsem si zase lehla.

„No dobře,“ zamumlala po pauze a rýpnutí. „Požádala jsem jiného lékaře o druhý názor. A když se teď znovu dívám, tak jen — takhle, existuje nějaká možnost, že jste byla těhotná, Queenie?“

Znovu jsem se posadila. Při tomhle tempu moje břišní svaly utrpí šok, protože si budou myslet, že cvičím.

„Promiňte, jak to myslíte?“

„No,“ mžourala doktorka na ultrazvuk, „vypadá to, že jste potratila.“

Ruka mi vylétla k puse — úplně jsem zapomněla, že něco držím. Telefon mi vyklouzl z prstů a dopadl na podlahu. Doktorka nevěnovala mojí reakci žádnou pozornost a dál hleděla na monitor.

„Proč?“ zeptala jsem se a zoufale přitom žebrała o její pohled, o uznání, že mě takové zprávy můžou tak či onak zasáhnout.

„To se u většiny forem antikoncepce může stát,“ sdělila mi odměřeně. Oči, které se mi předtím zdály milé, zůstávaly přilepené na monitoru. „Většina žen se o tom prostě nedozví. Aspoň to tělísko odvedlo svou práci.“

Ležela jsem na vyšetřovacím křesle ještě dlouho poté, co doktorka opustila místnost.

„No jáje, vy dva budete mít nádherné děti,“ prohlásila Tomova babička a přes stůl na nás upřela pohled. Joyce měla šedý zákal, ale do budoucnosti zřejmě ještě pořád viděla.

„Ta tvoje krásná jemná hnědá kůže, Queenie, ale světlejší. Jako lahodná káva s mlékem. Ne moc tmavá! A Tomovy zelené oči. Tvoje husté vlasy, Queenie, ty tmavé řasy, ale Tomův pěkný rovný nos.“ Rozhlédla jsem se, abych zjistila, jestli ještě někoho dalšího u stolu šokovalo, co řekla, ale zjevně to bylo přijatelné.

„Myslím, že si to nemůžete vybírat, jako když policajti sestavují identikit, Joyce,“ namítla jsem a hrála si s mlýnkem na pepř.

„Pravda,“ uznala Joyce. „To je škoda.“

Později, když jsme leželi v posteli, obrátila jsem se na Toma a odložila knihu. „Co je špatného na mém nose?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Tom, zabraný do nějakého článku o technologiích, který si četl na telefonu.

„Tvoje babička. U večere říkala, že naše budoucí miminko by mělo mít tvůj ,pěkný rovný nos.“

„Ignoruj ji. Je prostě stará, ne?“ Tom odložil telefon na noční stolek. „Tvůj nos je fajn, takovej pršáček. Možná ho mám z celého tvýho obličej nejradsí.“

„Aha. Tak asi díky,“ odsekla jsem a vrátila se ke knize. „Bezva, tak doufejme, že naše děti po mně takovej frňák nezdědí.“

„Říkal jsem pršáček, ne frňák. A byl bych radši, kdyby naše děti byly spíš po tobě než po mně — máš zajímavější obličej než já. A tvůj nos miluju, skoro tolik jako tebe celou,“ řekl Tom a zatukal mi prstem na probíranou partii.

Posunul se, abych se k němu mohla přitulit, a i když jsem nebyla ten typ, který by si někdy s někým připadal nějak zvlášť v bezpečí, v tu chvíli to tak bylo, ale jen na vteřinku.

„Takže jsi o tom uvažoval?“ vzhledla jsem k němu.

„O tvým nose? No jasně, myslím, že máš roztomilej nos.“ Položil si bradu na moje čelo.

„Ne, o našich dětech. O budoucích miminech.“

„Jo, už jsem to naplánoval. Za šest let, až budeme mít dům a já tě doveču před oltář, tak si pořídíme děti,“ popisoval mi Tom s úsměvem. „Tři jsou tak akorát.“

„Tři?“

„Jedináčci jsou sobci, dvě po sobě budou pořád štěkat, ale když máš tři, tak jakmile je nejstaršímu osm, můžou se o sebe začít starat navzájem.“

„Dobře, dobře. Tři mimina v barvě kávy. Ale s mlíkem, jo? Přesně jak si to babička objednala.“

Queenie:

Tome, ahoj

Chodí ti moje zprávy?

Zavolám ti, až pojedu
domů

Musela jsem do lékárny pro
nějaký prášky

Dej mi vědět, jestli mám
cestou něco koupit

Seděla jsem na chodbě a zírala na rozbitý displej telefonu. Čekala jsem na Tomovu odpověď. Uplynulo pár minut a nakonec jsem se vrátila do čekárny. Už cestou jsem slyšela Maggiino řečnění.

„To takhle jednou, už je to kolik let, mi můj exmanžel řekl, že jenom zajede pro benzín, a víte co? Byl pryč patnáct hodin! Když se vrátil, povídám mu: ‚Terrence, kams pro ten benzín jel, do Skotska?‘“ Dramaticky se odmlčela. „Po tomhle jsem mu řekla, ať vypadne. Musela jsem se starat o mimino, musela jsem zaplatit složenky, nebyl čas babrat se v nějakých chlapských nesmyslech.“ Maggie se opět odmlčela, aby si poupravila šaty na prsou. „Den poté, co odešel, jsem šla k doktorovi a říkám mu: ‚Poslyšte, zavažte mi to tam na uzel, už žádný další nechci!‘ To vám povídám. Ta jedna, co mám, ty je teď patnáct a jsou s ní jenom problémy. Pořád samej make-up a kluci a falešný řasy a natáčení videí na YouTube. Moje máma se přece neharcovala z Jamajky proto, aby její vnučka zahazovala svoje vzdělání.“ Maggie si založila ruce a zase je uvolnila. „Chodím do kostela a modlím se, modlím se za sebe, za svoji dceru, za neteř. Prostě musím doufat, že On naslouchá, Marino.“

Jak se stalo, že si teta a ta cizí ženská už říkají křestními jmény? Tak dlouho jsem pryč nebyla. Složila jsem se vedle tety. Marina, sedící naproti, nadšeně přikyvovala, přestože teta už domluvila.

„Co říkali?“ zeptala se Maggie a znovu vytáhla gel na ruce.

Odpovědi jsem se vyhnula. „Nic, dohromady nic! Jenom nějaký ženský problémy, znáš to.“

„Jaký ženský problémy?“ Maggie je první generace přistěhovalců z Jamajky. Tím pádem má právo na informace o ostatních.

„Prostě ženský problémy!“ odpověděla jsem a donutila se k něčemu, co mělo vypadat jako přesvědčivý úsměv.

Stály jsme s Maggie na autobusové zastávce před nemocnicí. Mluvila o něčem, čemu jsem nedokázala věnovat plnou pozornost, protože jsem hleděla na tři obrovské věžáky tyčící se naproti, tak vysoké, že se jejich vršky schovávaly až v temných mracích. Zaklonila jsem hlavu a doufala, že když vydržím dostatečně dlouho, tak slzy, které se mi draly do očí, neskápnou.

„Queenie, co říkala ta doktorka?“ Teta přimhouřila oči. „Na tyhle ty ‚ženský problémy‘ ti neskočím. Mám to z tebe vypáčit?“

Proč jsem si myslela, že jí předchozí vysvětlení stačilo?

„Chtěla mi prohlídnout děložní hrdlo, Maggie,“ odpověděla jsem v naději, že ji to od mého případu odradí. „Prej je moc úzký nebo co.“

Podívala se na mě a obličej se jí zkroutil nejdříve po dráždění a pak vztekem. „Pardon? Musíš mě takhle zostuzovat?“ zasyčela skrz zaťaté zuby a ohlížela se kolem. „O tom tam dole se na veřejnosti nemluví.“

„Ale já neřekla vagina, řekla jsem děložní hrdlo,“ namítla jsem.

Semkla rty.

„No a už nám jede autobus!“

Sto třicet šestka se plazila po Lewisham High Street a za každý ujetý metr Maggie odmluvila snad sto slov.

„Viš, tenkrát, když sem máma přijela, strkali do černých ženských bez našeho vědomí tělíška, aby nám zabránili otěhotnět.“ Naklonila hlavu. „Aby zastavili naše rozmnožování. To je pravda, abys věděla!“ Povytáhla obočí. „Mámina kamarádka Glynda, ta, která vždycky přijde na návštěvu a spořádá všechno jídlo do posledního drobečku? No tak ta nemohla otěhotnět celý roky a netušila proč. Takže by sis tam hlavně neměla nechat tu... věc vůbec strkat, v zájmu politiky i vlastního těla. Nevíš, co ti to udělá.“

Mluvila tak zapáleně, že její obrovské plastové náušnice vytvářely k monologu hudební doprovod.

„Těla černých žen nereagují na tyhle věci vůbec dobře. Četla sis o tom něco? Chemická nerovnováha, vstřebávání melaninu — to ovlivňuje hypofýzu a šišinku. Taky otoky.“

Maggie zmlkla, aby mohla zavolat Dianě, tak jsem zkusila vytočit Toma. Předtím to třikrát nezvedal, ale teď hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Bylo šest prýč — už by měl mít po práci.

„Pořád to nebere?“ zeptala se Maggie.

„Co?“ Podívala jsem se z okna. „Kdo, Tom? Jo, poslal mi zprávu, že se uvidíme doma.“

Věděla, že lžu, ale už se blížila moje zastávka, takže mě ohledně toho nemohla vyslyšet.

„Viš to jistě, že se mnou nechceš jít v neděli do kostela? Všichni jsou vítaní. I ty, s tím tělíškem.“ Úkosem si mě prohlédla. „Bůh spasí i ty největší prostopášníky...“ Obrátila jsem oči v sloup a vstala.

„Zítra ti zavolám,“ slíbila jsem a vyhopsala z autobusu, opatrně, abych se nikoho a ničeho nedotkla.

Stála jsem, mávala tetě, dveře se zavřely a autobus se rozjel. Je to rodinná záležitost. Je to otravná záležitost žeroucí čas.

Přišla jsem do studeného bytu. Roztočila jsem kohoutky ve vaně a shodila ze sebe oblečení. Nakrčila jsem nos

nad slizem z ultrazvuku, který mi ulpěl na kalhotkách, a nacpala jsem je do koše na prádlo. Předklonila jsem se a do-
sedla na okraj vany. Krvácení ustalo, ale křeče ne.

Zabalila jsem si vlasy do šátku a vlezla do vany. Se-
děla jsem ve vodě a šfouchala si do břicha. Párkrát jsem
trefila citlivé místo a zašklebila se. Proč se tohle stalo?
Je mi pětadvacet, nechystám se mít dítě. Očividně. Ale
bylo by hezké mít na výběr. To, že jsem si nechala do
těla strčit antikoncepci, svědčí o tom, že dítě mít ne-
chci, takže ano, mojí volbou by skutečně bylo nedono-
sit dítě do termínu a následně ho nevychovávat, ale o to
nejde.

„Byla bych připravená?“ zeptala jsem se nahlas sama
sebe a hladila jsem si břicho. Mámě bylo dvacet pět, když
se mnou otěhotněla. Hádám, že to o mé nepřipravenosti
vypovídá všechno. Lehla jsem si zpátky a otupělost mi za-
halila tělo stejně tak, jako horká voda oblévala mou chlad-
nou kůži.

Půlnoc — a Tom pořád nebyl doma. Nemohla jsem spát,
protože moje děloha jako by se pokoušela najít cestu z těla
ven, a tak jsem poskládala nějaké krabice a začala jsem
v obýváku shromažďovat a balit svou polovinu našeho od-
děleného majetku, aby to aspoň vypadalo, že se v brzké
době někam chystám. Sněžitko z Paříže z naší první
společné dovolené; legračně ošklivý porcelánový oslík
ze Španělska z druhé společné dovolené; a turecké oko
z té třetí. Všechny ty památky na náš vztah jsem pečlivě
zabalila, dopřála jim několik vrstev novin a zalepila je pás-
kou. Přesunula jsem se k talířům, pak k hrnkům, až jsem se
zastavila a oslíka z krabice zase vytáhla. Rozbalila jsem ho
a postavila zpátky na krbovou římsu. Jestli jsem za sebou
chtěla nechat nějakou připomínku našeho vztahu, mělo
by to být něco, co na novém místě nechci. Balila jsem dál,
úplné šílenství s papírem a páskou. Na přestávku došlo, až

když jsem sáhla na odkapávač pro dva hrnky. Na jednom bylo vyražené T, na druhém Q.

„Proč máš tolik věcí?“ zeptal se Tom. Opíral se o kartonovou krabici označenou „Různé 7“ a otíral si pot z čela. „Já mám jenom pár mikin a dvojce ponožky.“

„Nevím, možná se ze mě stal hromadič a nevšimla jsem si toho?“ vzala jsem jeho obličej do dlaní. „Ale tys se mnou chtěl žít, takže budeš muset žít s tím vším.“

„Dobrý, ničeho nelituju,“ políbil mě Tom na čelo. „Queenie, máš dost suchý čelo na někoho, kdo by měl zvedat krabice.“

„Jo, možná jo, ale já to organizuju, nezvedám,“ sdělila jsem mu. „A zajišťuju, aby krabice označený ‚kuchyně‘ přišly do kuchyně.“

„No, jestli se chystáš řešit kuchyň, nemohla bys udělat aspoň čaj?“

„Jo, teď když o tom mluvíš, tvoje chytrá holka zrovna našla krabici s konvicí a koupila cestou sem mlíko a pytlík kovej čaj,“ řekla jsem. „Ale nevím, kde jsou hrnky.“

„Mrkni se mi do batohu, máma nám hrnky koupila. Dárek k sestěhování, prej.“

Našla jsem v předsíni Tomův batoh, otevřela ho a tam ležely dvě dárkové krabičky a v každé jeden bílý hrnek. Opláchla jsem je a udělala nám čaj — horké sáčky jsem z důvodu nepřítomnosti lžičky vylovila prsty.

„Jaktože si nespálíš prsty?“ vešel Tom do kuchyně s krabicí pod paží.

„Spálím, ale prostě o tom nemluví,“ podala jsem mu hrnek. „Ty jsou pěkný, kde je sehnala?“

„Netuším,“ usrkl Tom z hrnku.

„Jé, počkej, ty máš ten hrnek s Q,“ uvědomila jsem si a natáhla se pro něj.

„Ten bude můj,“ prohlásil Tom a odsunul ho z mého dosahu. „Jako jsi moje ty,“ dodal a přivinul si mě.

„Víš, že ať bys tohle řekl jakýmkoli tónem, bude to znít slizce a majetnický.“

„Slizce a majetnický.“ Tom si usrkl čaje a rozesmál se. „Tyhle vlastnosti tě na mně zaujaly jako první?“

Balila jsem, dokud jsem vyčerpáním neusnula na gauči obklopeném čím dál méně důležitými věcmi nasbíranými za několik let. Asi už je nebude potřeba dál vláčet životem. Když mě druhý den ráno probudilo otravné cvrlikání budíku z ložnice, Tom tam pořád nebyl. Seděla jsem v metru na cestě do práce a vnímala řezavou bolest v břiše, která mě nutila se předklánět. Nějaká paní mi podala igelitku se slovy: „Jestli budete zvracet, můžete to aspoň vyhodit sem? Nikdo nechce tak brzo ráno koukat na louži zvratků.“

Do práce jsem se vplížila se zpožděním, zapnula si počítač a celým dopolednem se falešně prousmívala. Televizní program se pomíchal s programem klubů a já požádala Leigha, aby to napravil, než si toho všimne naše šéfová Gina. Jednoho dne mi odsekne, ať si svoji práci udělám sama, ale dokud naslouchám jeho velmi podrobnému vyprávění o stagující dýdžejské kariéře jeho přítele Dona, hodně mi toho projde.

V poledne jsem se přesunula k Darcyinu stolu, šedému kovovému přístavu v klidném rohu kanceláře, který sdílí s Tichou Jean, nejstarší korektorkou na světě a nejdéle sloužící zaměstnankyní *Denního čtení*. Tahle přízračně bledá ženská chraстící kostmi nezapadala do estetiky trendy zpravodajské instituce a zřejmě mě nenáviděla, aniž se mnou kdy promluvila. Nebo vlastně s kýmkoli.

„Dobré odpoledne, Jean,“ pozdravila jsem s úklonou. Nespokojeně mlaskla a svižně odpověděla kývnutím hlavy.

Následně si nasadila překvapivě fajnová sluchátka. Položila jsem obě ruce na Darcynou hlavu a začala jí splétat husté, silné hnědé vlasy. Díkybohu tu činnost považovala za stejně uspokojujivou jako já, takže mě nečekalo žádné předvolání z personálního oddělení.

„Prosím, pokračuj. To je prostě nejvíc uklidňující věc na světě,“ zavrňela. Pohlédla jsem na její monitor a začala nahlas číst rozepsaný e-mail.

„Simone, prostě nemůžeš čekat, že si přenastavím svoje přání a potřeby tak, aby ti to vyhovovalo. Víš, že se nalézám v jiné fázi života než ty, ale místo abys mě pochopil, používáš to skoro jako zbraň —“

Tichá Jean na nás pohlédla a vzdychla neočekávaně nahlas na někoho, kdo si hlasivky procvičuje jen vzácně.

„Queenie! Trochu soukromí, prosím!“ štěkla Darcy a otočila se ke mně. Jasně modré oči se zapíchny přímo do mých tmavě hnědých.

„O-ou. Co se děje?“ zeptala se.

„Hodně věcí,“ zaúpěla jsem a začala tlouct hlavou do její přepážky tak nahlas, že Tichá Jean na své židli nadskočila.

„No dobře, tak půjdeme, pojd!“ zašvitořila Darcy, omluvně mrkla po Jean a vlekla mě pryč. I když mě zná hrozně krátce, je z mých nejlepších kamarádek nejnímavější. Všechny pracovní dny v posledních třech a půl letech trávíme povídáním, což znamená, že se navzájem známe lépe než každá sebe samu.

Je velice krásná, s pletí stejně růžovou, jako je její náhled na život, a vypadá jako jedna z těch dívek, jejichž fotografie před spaním líbají manželé povolání do války. Mohli byste si myslet, že tahle estetika už dneska nemá ve světě místo, ale u ní to funguje.

Darcy mě naložila do výtahu a přinutila mě šlápnout na nohu nějakému muži. Nikdy předtím jsem ho neviděla.

Měl na sobě tvídový oblek a na očích brýle příliš velké na obličej, který bych jinak považovala za pohledný, kdyby se celý můj mozek nesoustředil na zlomené srdce. Podíval se na mě, otevřel pusy a chtěl si postěžovat, ale místo toho jen civěl a nakonec zabodl oči do telefonu.

„To bude v pohodě, Queenie,“ zašeptala Darcy a položila mi ruku kolem ramen.

„Ty ani nevíš, co se děje,“ odpověděla jsem šeptem, „takže tohle nemůžeš říct.“ Výtah přistál v přízemí a my se vybatolily ven. Z pusy mi začala tryskat slova vyjadřující smutek, zradu a opuštění rychlostí sto šedesát kilometrů v hodině.

„Já prostě nevím, co mám dělat! Už strašně dlouho je to fakt špatný, Darcy. Je to neúnosný,“ vykládala jsem jí a moje tempo se zrychlovalo tím víc, čím víc mě moje stupidní situace dráždila. „Hádáme se každé, každičkej den kvůli úplně všemu, a to až tak, že víkendy začal trávit doma s rodičema, a když je to fakt hodně špatný, zůstane tam i v tejdnu a dojíždí! Z Peterborough! No a tenhle víkend, to jsme se už fakt hodně rozjeli, mi sdělil, že potřebuje pauzu a že si myslí, že bych se měla odstěhovat.“

„Jéééj,“ zašklebila se Darcy. „Myslel to vážně? Nebo měl jenom vztek?“

„Darcy, já kurva vůbec netuším. Celou noc jsme o tom mluvili a dohadovali se kvůli tomu a já souhlasila, že se na tři měsíce odstěhuju a že se pak o tom můžeme znovu pobavit.“

„Proč se stěhuješ ty, když on může jít bydlet k rodičům? Ty tuhle možnost tak úplně nemáš.“ Darcy se do mě zavěsila.

„Říkal, že on si může dovolit v tom bytě zůstat, protože moje absolventská mzda je úplněj nic ve srovnání s jeho pořádným chlapským platem zasranýho webovýho vývojáře.“

„To je přímá citace?“ zeptala se zděšeně Darcy.

„K penězům takhle přistupoval vždycky, takže by mě nemělo překvapovat, že to používá proti mně.“ Darcy se

ke mně přimkla těsněji. „Já jenom nechápu, proč není lepší. Ví, že ho miluju,“ zafuněla jsem. „Proč to kurva nechápe?“

Moje nadávky se nehodily do veřejného stravovacího prostoru, a tak mě Darcy vymanévrovala ven z kantýny směrem k maličkému parčíku poblíž naší kanceláře. Asi se tomu dá říkat park; sice to jsou jen fleky vlhké hlíny a holé větve obklopující převážně betonové okolí, ale i tak je fajn, že v centru Londýna máme něco, co připomíná ze- leň. Před chladným říjnovým vzduchem jsme se chránily schoulením na jednu dřevěnou lavičku, která se nebez- pečně viklala, hlavně když ji prověřovala moje gestikulace.

„On ví, že mám trable, vždycky o tom věděl, tak proč to nemůže pochopit?“ Podívala jsem se na Darcy, jestli mi odpoví, ale než stihla něco říct, pokračovala jsem v mono- logu. „Mohlo by to celý dobře dopadnout. Dáme si pauzu, já se na chvíli odstěhuju, vyřeším si bordel v hlavě a pak se za pár měsíců jako nová nastěhuju zpátky a budeme šťastný až do smrti.“

„Jako mezirasový Ross a Rachel?“ navrhl Darcy.

„Nevymyslíš jinou paralelu než *Přátele*?“ zeptala jsem se. „Tam vlastně ani nebyli dohromady žádný černý lidi.“

„Myslím, že mu prostě musíš dopřát trošku času a pro- storu. Až odtamtud vypadneš, uvědomíš si, jak je to těžký, nemít tě vedle sebe,“ zamyslela se Darcy. Je fakt pragma- tická, vítaný protipól k mojí impulzivnosti a neschopnosti věci promýšlet. „Spali jste spolu poslední dobou?“

„Ne, a ne že bych to nezkoušela.“ Vzdechla jsem. „Myslí si, že je to blbej nápad. Poslední sex proběhl před měsícem.“

Darcy vykulila oči.

„Drtí mě to. Já bych si prostě přála, aby bylo všechno v pohodě,“ přiznala jsem a položila si hlavu na Darcyno rameno. „Co když je tohle konec?“

„Není to konec!“ ujistila mě Darcy. „Tom tě miluje, je- nom mu to ublížilo. Oba vás to bolí, nezapomeň. Celá tahle

záležitost s pauzou rozbije jeho hrdost na kousky. Chlapi neradi přiznávají, že v něčem selhali, ze všeho nejvíc ve vztazích. Já jsem jednou Simonovi navrhla pauzu a on si v reakci na to domluvil trojitý sezení s terapeutkou a pak si nechal propíchnout obočí. To bude dobrý.“ Darcy si položila hlavu na tu moji. „Jo! Mimochodem, co říkali včera v tý nemocnici? Víš co, to vyšetření?“

„Ále, všechno v pohodě.“ Nemělo smysl jí to vykládat. „Je to jenom stres nebo tak něco.“

„Ale Tom tam šel s tebou, ne?“

„Ne, v neděli večer odjel zase do Peterborough. Od té doby se neozval a neviděli jsme se.“

„Děláš si srandu?“ vyjekla Darcy. „Nechceš přijet k nám se Simonem a pár nocí u nás přespat? Bolí tě pořád to břicho? Můžem na tebe dohlídnout.“

„Ne, jsem v pohodě,“ řekla jsem.

Už mě to nebolelo, ale místo bolesti nastoupilo něco jiného, něco, co mě tížilo a nedovedla jsem to identifikovat.

Chtěla jsem zabít nějaký čas, než se dostanu domů k upomínkám na svůj rozpadající se vztah, tak jsem zajela do Brixtonu pro jamajský chlebiček v naději, že bych si mohla nastartovat apetit oblíbeným konejšivým jídlem. Vyšla jsem po schodech z metra a nahoře jsem se zastavila, abych popadla dech.

Zabočila jsem na trh a hned zkraje mě rozkýchalo aroma vonných tyčinek pouličních prodejců. Přeskočila jsem podezřelou louži a dál se proplétala davem, který vždycky působil, jako by ho tvořily tisíce lidí. Dostala jsem se až do Brixton Village a pokračovala v cestě do karibské pekárny, na kterou jsem si pamatovala ze sobotních nákupních výletů s babičkou. Zahnula jsem za roh a namířila si to přímo tam, ale místo pekárny jsem narazila na trendovou burgrárnu plnou mladých párů. Všichni muži měli na sobě pestrobarevné košile nadměrných velikostí

a jejich společnice zvolily taktéž pestrobarevné kabáty za přemrštěné ceny.

Zamračila jsem se a vrátila se po vlastních stopách. Zahýbala jsem za různé rohy a přesvědčovala se, že jsem si existenci té pekárny jen vysnila, až jsem skončila zase u těch burgrů. Chvilíčku jsem tam postála a snažila se vy-
bavit si nějakou vzpomínku na to, jak jsme tam s babičkou chodily.

„Zdravíčko, jakpak se vede, Susie?“ usmála se babička na baculatou Jamajčanku za pultem. Celá pekárna strašně sladce voněla. Ale ne ulepeně sladce, vonělo to tam po cukru, hřejivě a domácky. Stoupla jsem si na špičky a přes pult si prohlížela, jak se Susiina neposkrvrněná bílá zástěra napíná přes její kulaté měkké břicho.

„Fajnově, děkuju, drahoušku, a co ty?“ odpověděla prodavačka a blýskla na mě zlatým zubem. „A tadyhle malá nám pěkně roste!“

„Až moc!“ Babička se u té odpovědi skřehotavě zasmála.

Vzhlédla jsem k ní a zakabonila se.

„Co tady kroutíš pusinou? Šak jenom říká, že nám rosteš,“ vyšel ze zázemí starší Jamajčan a klidnil mě.

„Tahle je až moc citlivá, Petere.“ Babička nade mnou mávla rukou. „No, tak mi dejte chlebiček — ne tenhle, ten velikej. Ne, ten největší. Tak, správně — a dvě vecky, jednu *bullu* a jeden menší librovej koláč pro manželka, ať se mu trochu rozjasní ten kyselej obličej.“

Žena mi podala obří hnědý pytel pečiva a usmála se. „Musíš babičce pomoci, šak tu nebude napořád.“

„Proč ti ta Susie musí být vždycky tak morbidní?“ zašeptala babička skrz sevřené rty cestou z obchodu. „Jamajčani jsou někdy familiární až moc.“

Se vzpomínkou potvrzující, že jsem tu správně, jsem s novým úmyslem napochodovala do rybárny přes ulici.

„Pardon?“ oslovila jsem prodavače ryb, který právě přehazoval pár chobotnic z výlohy do lavoru. „Nebyla tam naproti pekárna?“ Ukázala jsem na burgrárnu, jejíž neonové světlo ozařovalo i další obchody a stánky. Všimla jsem si, že mnoho z nich má na roletě cedule s nápisem ZAVŘENO a PŘESTĚHOVÁNO.

Prodavač ryb nic neřekl.

„Měla tmavě zelený průčelí, ve výloze chleba? Nepamatuju si název,“ pokračovala jsem a snažila se nedívat na ty hrátky s chobotnicemi při rozhovoru o jídle, které mám opravdu ráda.

„Je fuč,“ odpověděl nakonec prodavač, odhodil lavor a utřel si ruce do zástěry. „Nemohli si dovolit nájem,“ pokračoval lámanou angličtinou. „Pak přišlo tohleto.“ Ukázal směrem k burgrárně.

„Cože?“ vyjekla jsem. „Kolik je tu nájem?“ Jak to mohlo stoupnout tolik, že lidi, kteří byli nuceni přestěhovat se konkrétně do Brixtonu, usadit se tady a vybudovat tady komunitu, byli vystrnaděni, aby uvolnili prostor burgrárnám pro lidi z korporátů?

Pokrčil rameny a vzdálil se. Jeho gumáky při každém kroku na mokré podlaze zavrzaly.

Queenie:

Tome, budeš dneska večer doma? Dej vědět

Stála jsem na zastávce a zase mě začínalo pobolívat břicho. Předklonila jsem se a zhluboka se nadechla. Když jsem se narovнала, zastavilo přede mnou černé BMW, ze kterého

duněly basy a bušily přímo do mě. Okénko u spolujezdce sjelo dolů a směrem ke mně se rozlinul vonný dým. O krok jsem ustoupila.

„Nazdárek, prdelko,“ zasmál se známý hlas.

Byl to můj dávný soused Adi, drobný a pohledný Pákistánec s tak dokonale upravenými vousy, že vypadaly jako vyříznuté laserem. „Jak se má tenhleten obří zadek po tom, cos opustila naše končiny? Už jsi na mě nažhavená?“ Znovu se rozesmál.

„Adi! Přestaň!“ okřikla jsem ho zahanbeně a přistoupila blíž k autu. „Lidi tě slyší!“

Od prvního okamžiku, kdy jsem se přestěhovala do Royova domu, za mnou Adi neúnavně brousil, a to jak před okázalou indickou svatbou po osmiletém vztahu, tak i po ní. Kdykoli jsem na něj narazila, velmi věcně a velmi dlouho mluvil o tom, jak jsou černé ženy pro muslimy zakázaným ovocem, ale hlavně se mnou obsáhle rozprávěl o velkých černých zadnicích.

„Pojď, tě svezu, ne.“ Usmál se. „Ale jedině, když nebudeš zvracet. Viděl jsem, jak se ohejbáš.“

„Jsem v pohodě, díky,“ ukázala jsem mu palec nahoru.

„Tak si nasedni, jede za mnou autobus.“ Naklonil se a otevřel mi dveře u spolujezdce.

Otevřela jsem pusu, abych znovu odmítla, ale nohy se mi roztráslý dosud nepoznanou bolestí. Vsoukala jsem se do BMW.

„Sleduj tu kůži!“ pronesl vyšším hlasem, než jaký jsem od něj kdy slyšela. „Jsou to sedačky na míru.“

Jakmile jsem zabouchla dveře, Adi vypálil takovou rychlostí, že jsem si připadala jako na simulátoru přetížení.

„Jenom si zapnu pás,“ pípla jsem a neohrabaně se pro něj natáhla za sedadlo.

„Se mnou jsi v bezpečí, ne.“ Znovu se usmál a položil mi dlaň na stehno. Do očí mi blýskl jeho masivní stříbrný snubní prsten.

„Adi,“ odsunula jsem jeho ručku šmátralku. „Obě ruce na volant.“

„No, takže jak jsem říkal,“ začal, „už je na mě ta prdelka nachystaná? Vypadá větší, hele.“

„Je pořád stejně velká, Adi.“

Proč jsem do toho auta nastupovala? Bylo by lepší prostě omdlít na autobusové zastávce.

V kapse mi zabzučel telefon. Vytáhla jsem ho a na displeji si přečetla zprávu od Toma. Do břicha mi zase dopadl kámen.

Tom:

Zrovna jsem si přečetl tvoji zprávu. Večer nedorazím.

„Můžu ti změnit život, Queenie, chápeš.“ Adi vrátil ruku na moje stehno. „Holka jako ty, chlap jako já? Garantuju ti, že takovej sex jsi nikdy nezažila.“

Nechala jsem ji tam.

Když mě Adi vysadil doma a odsvištěl, zůstala jsem stát přede dveřmi s klíčem v ruce a s nadějí, že Tom změnil názor a najdu ho na druhé straně. Nebyl tam.

V bytě byla zima, zase. Vlezla jsem do postele a snažila se brečet, pokoušela se o katarzi, ale nefungovalo to. Nic. Volala Kyazike. Típla jsem to. Volala Maggie, věděla jsem, že mi jen sdělí, že odpovědí je Ježíš — típla jsem to i jí. Volala babička, a babičce hovor netípneš, tak jsem to zvedla.

„Ahoj, babi,“ zakrákala jsem.

„Co se děje?“ Vždycky poznala, že se něco děje.

„Nic.“

„Dobře víš, že vždycky poznám, že se něco děje, Queenie,“ zavrčela. Tak jsem se vymluvila, že mě bolí hlava. „Ale nebolí. Nás hlava nebolí. Je za tím ten bílej hoch, žejo?“

„Nemůžeš takhle mluvit!“

„Je bílej, nebo ne? Poslouchej — jestli máš smutek, musíš se pokusit ho nemít. Kdybych si k sobě pustila smutek, když jsem ve čtrnácti přišla do jinýho stavu s Maggie, k čemu pak by mi to asi bylo?“ Babička veškeré svoje odpovědi poměřuje karibskými měřítky, což mě nutí připustit si, že moje problémy jsou triviální.

„Já vím, ale tehdy to bylo jiný.“

„Tobě přijde, že utrpení nepřetrvá v čase?“ Její jamajský *patois* se vynoří vždycky, když si babička připadá nadřazeně.

Znovu jsem usnula na gauči, tentokrát s ohřívací lahví přitisknutou na břicho, a probudil mě zvuk tekoucí vody. Ztěžka jsem se zvedla a klopýtala do koupelny. Cestou temným bytem jsem postupně rozsvěcela.

Tom seděl na okraji vany čelem ode mě a rukou zkoušel vodu. Zastavil studenou a vstal. Rozložené tělo se při pohledu na mě mírně napjalo.

„Nevěděl jsem, že jsi vzhůru,“ promluvil tiše. „Polekalas mě.“

„Promiň. Myslela jsem, že dneska večer nepřijdeš?“

„Zasekl jsem se v práci a ujel mi poslední vlak domů.“

Tom se protáhl kolem mě. „Chce to ještě asi tak minutu horkou.“

„Ale doma je tady,“ namítla jsem.

Neodpověděl.

Začala jsem se svlékat. Tom se opřel o futra. Rolák mi uvízl na krku, takže se mohl pokochat pohledem na mou kdysi bílou, teď spíš bezbarvou podprsenku a kroutící se trup.

„Víš jistě, že si chceš od tohohle všeho dát pauzu?“ Nunceně jsem se zasmála, hlas zdušený látkou. Vysvobodila jsem se akorát včas — zahlédla jsem, jak Tom obrátil oči v sloup a odvrátil se.

„Takže máš sbaleno.“ Slyšela jsem nezaměnitelné chvění emocí v jeho hlase. „Kdy odcházíš?“ Odkašlal si.

„Můžeš mě tu nechat ještě do příštího tejdne?“ zeptala jsem se, vlezla do vany a zastavila horkou vodu. „To bychom mohli ještě pár dní strávit spolu.“

Tom zavrtěl hlavou. „To mi nepřijde jako dobrý nápad, Queenie.“ Sklopil víko záchodu, usadil se a odvrátil obličej. „Zítra pojedu zase k našim.“

„A kdy si promluvíme?“ zeptala jsem se hrozně tenkým hláskem.

„Nevím, Queenie,“ složil hlavu do dlaní.

Plácla jsem rukou do vody. „Proboha, nechápu, proč se chováš takhle!“

„Proč se chováš takhle?“ konečně se mu zlomil hlas. „Posledních pár měsíců byla jedna velká hrůza. Pořád se ti snažím odpustit ty hovadiny, co jsi s nima začala na mámi-nejch narozeninách, to jenom pro začátek. Ale Queenie, tys se mnou po celou dobu tohoto vztahu odmítala mluvit.“

Dech se mi zadrhl v krku. Nevěděla jsem, že se takhle cítí, a rozhodně jsem nečekala, že to vyjádří slovy.

„Ty mi nikdy neřekneš, co se děje,“ pokračoval. „Nikdy! Prostě se uzavřeš, brečíš a zamykáš se v koupelně, zatímco já pokaždý seděl venku na podlaze a ujišťoval tě, že tam jsem, kdyby sis chtěla promluvit, ale nikdy jsi nechtěla. Většinu času, co spolu chodíme, jsi mě od sebe odstrkovala.“

„To jsou moje trable!“

„Všichni máme nějaký trable, Queenie!“ zakřičel Tom. „A já se s těma tvejma snažil žít, opravdu jsem se snažil.“

„Tome,“ promluvila jsem tiše. „Ať jsem byla hrozná sebevíc, vždycky jsi mi odpustil.“

„Jo, odpustil.“ Podíval se na svoje nohy. „Ale nevím, jestli to ještě dokážu.“

Toho večera jsme usnuli ve stejné posteli, já přitulená k Tomovým zádům. Když jsem se za úsvitu probudila, byl pryč. Vedle mě na nočním stolku stál hrnek studeného čaje a z něj na mě nelítostně zíralo písmeno Q.

KAPITOLA DRUHÁ

Místo toho, abych pomáhala se stěhováním, sledovala jsem Leigha z práce a Eardleyho, rodinného přítele a nejmenšího stěhováka na světě, jak nosí zdánlivě stovky krabic a IKEA tašek plných knih, cetek a oblečení do mého nového domu.

Nové bydlení nebylo ideální. Za sedm set padesát liber měsíčně to byl nejlevnější pokoj, který se mi v Brixtonu povedlo najít, v domě postaveném za viktoriánské éry. Od té doby se na něj zjevně ani nesáhlo. Když jsem dorazila na prohlídku, rozpadal se venku i uvnitř. Plevel a břechťan se plazily přes dveře a vyplňovaly předzahrádku. Nevěděla jsem a pořád ještě nevím, jestli uvnitř nepolehává něco mrtvého, ale rozhodně se tam vznášel odér z nějakého neznámého a neviditelného předmětu.

Když jsem vkročila do domu, do nosu se mi vloudil další pach a nepřekvapivě to taky nebylo nic hezkého. Kuchyň byla sice nemoderní, hnědá a béžová, ale kromě těch vlhkých skvrn vypadala úplně v pořádku. Nedokážu si tedy představit, že bych tam někdy vařila, a stejně tak si neumím představit, že bych si sedla na ty hořčicově žluté sametové gaučiky v obýváku.

„Už jenom todlencto,“ ohlásil Eardley se silným yorkshirským přízvukem, který se jaksi nehodil k jeho tmavohnědé kůži a zlatým zubům, a táhl starou máminu toaletku. Ta oloupaná flekatá starožitnost byla nejpodivnějším kouskem nábytku, jaký jsem kdy vlastnila. Komplikovala každé stěhování, ale pořád jsem ji tahala všude s sebou. Celé hodiny jsem trávila sledováním mámina odrazu v zrcadle.

Sedávala jsem na posteli za ní a hleděla, jak si sundává natáčky a vlasy si zkušeně spíná malýma něžnýma rukama. Pak jsem se přisunula ještě blíže a sledovala, jak si nanáší různé vodičky a elixíry — byla jsem moc malá na to, abych tomu rozuměla, a vlastně tomu úplně nerozumím doteď.

Eardleyho plešatá hlava se leskla potem. Založil si ruce v bok a protáhl se ze strany na stranu. Čelo si utřel do rukávu modrých montérek.

„Potřebuju jenom vteřinku, už mě fakt berou záda!“ Eardley si vždycky udržoval veselou mysl, i přes extrémní podmínky a krátké termíny, které jsem po něm házela, ale nějaká malá část mě zemřela pokaždé, když jsem ho přistihla, jak tu toaletku otlouká o všechno, co mu stojí v cestě.

„Nemohli bychom prostě dorazit tadyten kousíček a být s tím hotový, prosím?“ Leigh si prohrábl vlasy obarvené na blond. Vzhlédl k nebi, natáhl krk a chvilku si užíval jemný vánek. Zelené oči se mu na slunci zaleskly. „Odstín můj kůže se dokonale shoduje s mým make-upem, a jestli zůstanu na slunci, ztmavne. Nebude to k sobě ladit, Eardley.“

„No dobře, tak to popadni,“ protáhl si Eardley znovu levou i pravou stranu šlachovitého těla. „Moje záda to určitě nějak zmáknou.“

Nechala jsem Eardleyho a Leigha, ať pokračují se vším tím otravným přenášením věcí do domu, a vyrazila jsem do ložnice. Byla tmavší, pochmurnější a menší, než jsem si pamatovala. Ve všech čtyřech rozích číhaly plesnivé fleky, výhled do zahrady byl možný jen skrze malé špinavé okno, na zemi ležely levné béžové koberce dost podobné zbytku domu, na žlutých stěnách jsem si všimla map a prasklin.

O tři vteřiny později do můj nové ložnice vstoupil Leigh — to jsem zrovna zkoumala jednu z mnoha vlhkých skvrn. Nezvětšily se od chvíle, kdy jsem sem přišla poprvé?

„Jdeš zejtra na ten večírek?“ zeptal se Leigh a opíral se o hromadu krabic.

„Proboha, jakej večírek?“ Zrovna jsem stála na krabici, abych se dostala blíž k tomu vlhkému fleku. V poslední době jsem nebyla schopná nic plánovat.

„James,“ řekl Leigh. Seshora jsem na něj zazírala. „Franin kluk? Darcyiný kamarádky Fran ze školy? Pozvala nás minulej tejden?“

„Aha, tyhle večírky nesnáším.“

Když mě na něj Darcy pozvala poprvé, myslela jsem si, že je to nějaký sociální experiment nebo skrytá kamera, něco jako „strčte černou osobu do nekonečného seriálu *Made in Chelsea* a sledujte, co se stane“, ale většinou se z toho vyklube prostě „snobi a já“.

„Nikdo nechodí na večírky, protože by se mu tam líbilo,“ upozornil mě Leigh. „Chodíme tam buď proto, že chceme všem ostatním ukázat, že jsme lepší než oni, nebo proto, že se chceme rozptýlit.“

„A kam patříš ty?“

„Já jsem ta první skupina. Ale ty, zlato, jsi ta druhá, potřebuješ přestat dumat o Tomovi a o rozchodu — pardon, pauze, nebo jak tomu říkáte.“

„To zní fér,“ prohlásila jsem a okamžitě se začala hrabat v taškách, abych našla něco na sebe. „Ale ty tam taky budeš, žejo?“ Otrásla jsem se nad svou ubohostí. Byla jsem od Toma pryč teprve den.

„Uvidím, jestli mi to vyjde po Donově koncertě. Nic teda neslibuju, asi budu na kaši,“ odpověděl Leigh, vstal a zamrkal na svůj odraz v zapatlaném okně.

Byla jsem překvapená stejně jako všichni ostatní, že jsem se nastěhovala k cizím lidem z internetu. Už jen ta představa mě naplňovala hrůzou, strachem a zdravou dávkou znechucení, ovšem dvacet jedna tisíc liber za rok mi nemohlo vynést nic jiného než místečko u někoho v garáži.

Spolubydlící sami o sobě nepůsobili nijak odpudivě, ale cítila jsem značnou nervozitu při pomyšlení na život

s bělochy, protože jsem věděla, že moje zděděné karibské standardy čistoty hraničí s klinickými hodnotami pro ob-
sedantně kompulzivní poruchu.

Moje dětství provázal pohled na babičku umývající lahve, kartony a všechno předtím, než tomu povolila přístup do ledničky, a kdybyste se prošli po domě v botách, oběsila by vás na prádelní šňůře.

Život s Tomem se nepočítal, protože jsem ho vycvičila a trochu jsme si tu domácí čistotu vyzkoušeli během po-
bytu v jejich rodinném letním sídle v Turecku — to nás málem, ale ne úplně, rozdělilo.

Prohlídku nového domova mi zajistili tehdy ještě bu-
doucí spolubydlíci: Rupert, dvacet devět let, o kousek menší než já a zjevně kvůli tomu rozmrzelý, ani nenavázal oční kontakt, v podstatě prostě nafoukaný kluk s bradkou a tako-
vými těmi jachtařskými botami bez ponožek. I na konci září.

Dívce, nebo ženě, Nell, je třicet pět, pracuje v bistru a krátké blondaté vlasy nosí ve vysoko smotaných drdůl-
cích. Z těch dvou je milejší a už se stačila přiznat, že má problém s pitím, což se projevilo, když mi v půl dvanácté do-
poledne otevřela s obří sklenicí bílého vína v ruce.

Ze všech opravdu špatných uspořádání spolubydlení bylo tohle ještě tak nejlepší. Jak může žít pohromadě sedm lidí a sdílet dvě koupelny? To byla moje první otázka po zhlédnutí pokoje číslo jedna ve Stockwellu, v nejhořej-
ším podlaží čtyřpatrového domu. Ve všech čtyřech patrech byl nepořádek, čemuž se předpokládám nedá vyhnout, když nastrkáte sedm lidí do fušersky předělané nemovi-
tosti s pěti ložnicemi. Nejméně v jednom případě byl velký pokoj rozdělený na dva prostěradlem.

Cestou dovnitř jsem musela překročit nejméně deset kol a kuchyň byla tak zaskládaná věcmi, že bych přísahala, že tam někdo hrál Jengu s porcelánem.

Ložnice, za zlodějských osm set liber měsíčně, byla úplně malinkatá. Sotva bych tam nacpala postel, nemluvě

o knihách, které jsem rozhodnutá vláčet s sebou životem. Když mě můj průvodce, drobounký rádoby Withnail ve špiňavém trenčkotu a žabkách, pouštěl ven a ujišťoval mě, že zůstaneme v kontaktu, oba jsme věděli, že se to nestane.

Jako druhé místo jsem navštívila garsonku v Camberwellu. Úplně mimo moje finanční možnosti, ale sledovala jsem na YouTube tutoriál o smlouvání a hodlala jsem získané poznatky uvést do praxe. Abych se tam dostala, musela jsem použít Google Maps, takže jsem samozřejmě absolvovala městskou vyhlídkovou trasu celým okolím.

Čtvrť působila dost šedě. Aplikace mě podle očekávání navedla špatně, tak jsem si cestu zkrátila přes park — ne moc pěkný kousek zeleně s maličkým hřištěm uprostřed.

Měla jsem zpoždění, takže když jsem konečně zahrnula do ulice, kde se byt nacházel, a minula bandu Nigerijců sedících a tlachajících v drahých autech, řinul se mi pot ze všech pórů. Kráčela jsem k číslu dvacet tři a dívala se střídavě do telefonu a na cestu. Hlava se mi kinklala jako takovému tomu plastovému psovi na palubní desce auta.

„Dobrý den, děvče, vy jste ta na pátou?“ zeptal se mě muž se silným polským přízvukem při vystupování z auta, se kterým v rychlosti zaparkoval vedle mě. Za ním se táhl smrad uleželých cigaret. Levný oblek a řídnoucí vlasy.

„Queenie. Ano, promiňte, ztratila jsem se.“ Sundala jsem si kabát a prostrčila ho uchem batohu.

„Jasně, nic se neděje, další člověk přijde za pět minut, takže honem honem!“ Usmál se způsobem, který naznačoval, že si připadá okouzlující.

Proč tohle dělají, proč organizují čtyřicet prohlídek najednou, takže všichni zpanikaříme a vrazíme peníze do těch předražených a neudržovaných kutlochů maskovaných za byty?

Vešli jsme dovnitř — musela jsem se zkroutit, aby naše těla v chodbičce o velikosti dvacet centimetrů čtverečních nesplynula v jedno — a já se snažila propočítat, jak do tak

malého prostoru natlačím všechnen svůj nábytek. Když mi realitní agent sdělil výši měsíčního nájmu, málem to se mnou seklo.

„Dvanáct set?“ zaječela jsem. Ruka mi vylétla k puse v gestu, s jehož pomocí se obvykle předstírá šok. Ale tohle šok skutečně byl.

„No, však víte, taková je cena za bydlení v Londýně, milá zlatá.“

„Jmenuju se Queenie,“ připomněla jsem mu. „Cena za bydlení v Londýně? Není tu ani pračka.“

„Prádelna je blízko, žádný problém. Všechno to dáte do tašky, poponesete ulicí, pět liber, pohoda.“

„Není tu trouba.“

„Je tady místo na mikrovlnku. A podívejte, varná deska.“ Otevřel jednu ze tří skříněk a ukázal mi elektrickou dvouplotýnku, která na mě hleděla, jako by předem věděla, že mi nebude dost dobrá.

„Ale je to jediná místnost! Kuchyň je zároveň ložnice! Mohla bych si vařit boloňskou omáčku z postele!“

Realitní agent mi sdělil, že všechno v bytě je supermoderní, nové, renovované, a že sice nebudu mít přístup do zahrady, ale mám na ni výhled. Když jsem se podívala z okna na čtvereček trávy a čtyři betonové desky a zeptala se, kde je zbytek, pokusil se mě rozptýlit předvedením koupelny. Otevřel dveře v rohu pokoje a pokynul mi. Opustila jsem půvabný výhled do zahrady a přikrčila se ve dveřích, abych mohla projít dovnitř. Ťukla jsem hlavou do žárovky na drátě.

„Jo, světlo je tady.“ Přešel místnost a postavil se vedle tří vypínačů u vstupních dveří. „Tyhle dva ovládají hlavní místnost,“ cvakl oběma nahoru a dolů. Bodovky ozářily umělým bílým světlem prostor kuchyně a prostředek místnosti. „Tenhle je pro koupelnu.“ Stíkl poslední vypínač a světlo nad mou hlavou se rozsvítilo.

„Proč není v koupelně okno?“ zeptala jsem se a ještě jednou se otočila, abych si místnost prohlédla, přičemž jsem